

Sevgi Ve Aşka Dair

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Mayıs 2026

Tartaklanmış düşler çelme takıyor mutluluğa gel gör ki ilhamı besleyen kaynak misali.

Sözcükler süzülen gözlerimden değil beynimin kıvrımlarında ve buğulu sesi umudun azıcık hırpani azıcık kedere dönük.

Yüz vermiyorum ama yazıveriyorum umudun kederli girizgâhını.

Artık nasıl bir haletiruhiye ise.

Pekişen duygular var resmen sistematik ve sismik ritminde cümleler doğuyor al sana malzeme yazmaya dönük yüzünde kalemimin bazen sesini sonuna kadar kısmak istediğim ama yeltenmiyorum çünkü ilham arsızca yaltaklanıyor bana.

Sevgiyle olan diyalektik birlikteliğim son zamanlarda sevgiye olan inancımı hayli yitirmişken.

Misal.

Tanımazdan gelenler.

Ya da tanımayanların beni açık açık süzdüğü.

İhtimal dahi vermesem de beni tanıdıklarına iyi de muhitin insanıyım alabildiğine edepli adaplı yaşamış olduğum ömrü karalamaya çalışanların canhıraş mücadelesine yenik düşmediğim ve de teyakkuzda olduğum.

Yanık sesi filan da yok hani, türkülerin laf aramızda türkü dinlemeyi pek sevmem ki gönül koymayın bana.

Daha ritmik şarkılar bazen bende spor yapma isteği uyandıran...

Ya da duygusal akışa mahal veren hüznü şarkılar.

An itibari ile hâsıl olan sessizlik ki en sevdiğim pek çok insan gibi ve kalemimin beni dürtüklediği.

Sevgiden dem vuruyordum, değil mi?

Bazen mahzene kapatılmış karanlığın firar edip de topluma karıştığı ve işte sevgisizliği tetikleyen geçersiz sebepler.

Çalاکalem yazmak belki de edebiyatın hikmeti açısından çok da kabul görmeyen gelin görün ki:

edebiyat sevgimle anlık bir yazı ve şiiri demlemeden asmayı hep tercih etmişimdir ilk günden beri ne de olsa mayasında sevgi var.

Sevgi.

Çıkmaza sokan.

Artık aldırış etmiyorum ve çıkmaza girmeye de yok niyetim çünkü ben kalbimi nerede ise tüm insanlığa altın tepside sunmuşken ve işte arayıcı bir kümenin boş elemanlarına verdiğim o tek cevap:

Görmezden geldiğim yok saydığım... desem de içim sızlamıyor değil hani çoğu zaman.

Son iki yıllık diliminde hayatın sevgiyle en ufak ilişkisi olmayan o kadar çok darbe almışken net olan bir bilanço sunuyorum sizlere:

Sevgi resmen karaborsa.

Sevgi asla bir mevduat faizi değil.

Belki de altın gibi dalgalanmalardan mustarip.

Ne zaman değer kazanıp ne zaman değer kaybedeceğini kestirmek o kadar zor ki.

Çocukluğumdan itibaren okuduğum ne varsa hep de sevgiyle inşa edilmiş yazılar, romanlar ve hikâyeler.

İlk aklıma gelen:

Leo Buscaglia...

Adam resmen sevgi delisi olan bir gelişim uzmanı ve yazar ve onun tüm kitaplarını okumuş bireyler olarak ben ve kankalarım asla tahmin edemedik bu hazin sonu rahmetli Buscaglia'ya:

Hayatını ve kalemını sevgiye adanmış bir yazarın hayatına kendi elleri ile son verdiği gerçeği...

Sevgi kolay inşa edilmiyor ama öylesine kolaylıkla imha ediliyor ki.

Hele ki günümüzde:

Aşkların ve mutlulukların temel yapı taşı sanırım adına pek çok taşlı yüzük ve ziynet eşyası diyorlar:

Eh, onlar da haklı sonuç itibari ile kadın milleti hayatını garanti altına almak istiyor gerçi erkeklerin de gayesinden biri-gerçi ilk sırada değil-yine de bakir ve içten büyük aşkların varlığına inanmak istiyor insan-her ne kadar günümüzde az rastlanır hatta imkânsız olsa bile.

Sevgi.

Bir duyumdan da öte.

Aşk.

Yaratılışımızdaki o büyük gizem ve sır.

Sırlı aynalarda saklı olanlar belki de o aynalar asla kırılmamalı yoksa bir kadın makyajını nasıl yapar nasıl güzelleşirdi ayna olmaksızın?

İroni belki de deyip geçmeli elbet güzellik eşsiz bir lütuf ve bir özgüven meselesi tıpkı her kadının güzel her insanın da bakımlı olma isteği ve inancı ile inkâr edilemeyecek bir gerçek.

Sevginin yeri nerede peki?

Ya, aşkın?

Nadir rastlanan gerçek sevgi ve gerçek aşklar elbet insanoğlunun vazgeçilmezi çok da nadir bulunan...

Spontane yazdığım bir deneme aslında hep de olduğu üzere bile isteye ve severek yazdığım.

Gerçek aşka ve gerçek sevgiye olan inancımı hayli yitirmiş olsam da tüm yürekleri saygıyla selamlıyorum ve her birinin filizleneceği ve insanları boyutsuzluğa taşıyacağı aşklar ve sevgiler bulmanız ümidiyle diye de üç noktayı koyuyorum...

Ne de olsa sonsuzluk bir çağrışım ve çığır açan bir himayesi evrenin en çok da duygu sarmalında nükseden o sonsuzluk denen kıvılcımın ateşlere yol açtığı ne de olsa hayat sevgiyle başlar sevgiyle anlam kazanır her ne kadar herkesin herkesi sevme zorunluluğu bulunmasa da yine de daha sağduyulu ve ölçülü olmasını diliyorum insanların ve de kimsenin durduk yere töhmet altında kalmadığı haybeden yargılanmadığı ne de olsa ilk sözü ve son sözü yüce Mevla ve İlahi Adalet söyler...

Sevgiyle kalın ve aşkla...